

Refugiul sufletelor istovite

“Pe cei bătrâni, ca pe niște părinți să-i cinstești!” (Iordache Golescu)

Îmi permit să recunosc că pasiunea mea față de lectură m-a determinat să situez CARTEA pe una dintre cele mai înalte trepte în atingerea cunoașterii- poate pe cea mai înaltă. Întotdeauna am fost fascinată de puterea acesteia de a mă situa concomitent în două dimensiuni diferite și de a mă ajuta să-mi regăsesc părți din persoana pe care aveam să o construiesc treptat mai târziu. Totodată, consideram ca aceasta îmi poate oferi cele mai veritabile trăiri și cele mai frumoase imagini.

Până atunci nu aflasem încă de existența unei alte forțe ce putea să îmi ofere toate aceste sentimente inedite. Nu simțisem impactul real al unei EXPERIENȚE PERSONALE, nu a uneia desprinse dintr-un univers ficțional. Cu toții avem parte de anumite întâmplări în viața cotidiană, însă puține sunt cele care ne marchează cu adevărat și ne oferă impresia descoperirii unui lucru important.

Într-o zi, însă, desprinsă din rutina școlii, prin intermediul unei activități extrașcolare, am avut ocazia de a dobândi o astfel de experiență marcantă. Posibilitatea de a vizita Căminul de bătrâni al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului de la Parohia Hârja mi-a oferit câteva ore deosebite petrecute alături de oameni aparent obișnuiți, însă aflați aproape de finalul unui drum nebănuțit.

Cu o atitudine formală și preconcepută, gândindu-mă că este vorba doar de un voluntariat ce presupune îndeplinirea anumitor sarcini, am ajuns alături de alte colege în locul menționat. Așa cum plănuisem, fiecare dintre noi trebuia să ajute într-un anumit fel personalul instituției la curățenia camerelor sau a holurilor. Nimic mai simplu.

Gata de treabă, am pătruns cu o oarecare sfială în prima încăpere. Acolo se aflau două persoane ale căror priviri întrebătoare, dar pline de căldură parcă mă căutau. Hotărâtă să îmi îndeplinesc “misiunea” și crezând că asta e ceea ce trebuie să fac, am încercat, la început, să evit contactul care părea inevitabil. Însă, spre mirarea mea, cele două doamne în vârstă au fost cele care au început conversația. Probabil că aceea a fost una dintre cele mai încărcate de semnificație senzații pe care le-am avut. Asezându-mă alături de acele suflete, privindu-le și observându-le în același timp, am descoperit în glasul lor sinceritatea unui om gata oricând de a te învăța ceva, de a se deschide în fața ta și de a-și împărtăși propria viață cu tine. Poate că nu erau povești noi pentru mine, poate că unele erau fericite sau altele prea triste, însă fiecare cuvânt era spus din inimă, ca și cum acesta ar fi așteptat un timp îndelungat pentru a se destăinui cuiva. Toate sentimentele frumoase, toate amintirile cugetate în cele mai profunde moduri ajungeau acum atât de ușor la mine, doar ascultându-le.

Aceleași emoții le-am simțit de fiecare dată când intram într-o nouă cameră și întâlneam o inimă gata să-mi vorbească. Astfel, acel loc a căpătat o semnificație diferită. Acea clădire nu era doar un simplu Centru, ci un refugiul al unor inimi mari obosite tocmai de propria greutate, iar personalul care îi îngrijea mi se părea unul dintre cele mai norocoase din lume pentru că avea mereu posibilitatea să se încarce cu energia spirituală pe care o transmiteau acești oameni.

În acele momente am realizat că EXPERIENȚA pe care tocmai o traisem nu doar ca m-a ajutat să descopăr firul unei alte vieți, ci, în timp real, a reprezentat un transfer de sentimente și învățături pe care nu îl pot regăsi în altă parte la aceeași intensitate. Întâlnirea tuturor oamenilor aflați în acel loc, așteptările mele, contextul întregii acțiuni, m-au determinat să reconsider experiența ca una dintre cele mai importante moduri de a cunoaște și să îmi doresc să mai particip la astfel de acțiuni de voluntariat pe care sper ca liceul le va mai organiza.

Întotdeauna îmi voi aminti cu drag de orele speciale petrecute în Căminul de bătrâni de la Hârja și faptul că această experiență mi-a fost oferită de către școală nu mă va împiedica să vizitez oricând cu plăcere acel loc.

NICHITA TEODORA

CLASA a XI-a A

COLEGIUL NAȚIONAL „D. CANTEMIR” ONEȘTI